

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ وَأَحْصُوا الْعِدَّةَ مَعَكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ رَبَّكُمْ لَا تُخْرِجُوهُنَّ مِنْ بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَحِشَةٍ مُبَيِّنَةٍ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا (1)

ای پیغمبر وقتیکه (اراده) طلاق کردید زنان را پس طلاق دهید ایشان را در عدت ایشان و نگاه دارید حساب عدت را؛ و بپرهیزید (خشم) خدا را پروردگار شما؛ نکنید بیرون ایشان را از خانه های ایشان و نروند بیرون این زنان مگر آنکه بیابند با بی حیائی آشکار. و این است حد های مقرر کرده خدا. و کسی که تجاوز می کند حد های مقرر کرده خدا را پس به یقین ستم کرد نفس خود را. نمی دانی تو شاید خدا به وجود آورد بعد این کاری را. (1)

فَإِذَا بَلَغَ الْأَجَلُ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ فَارِقُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَأَشْهِدُوا ذَوِي عَدْلٍ مِنْكُمْ وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ ذَلِكَ يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا (2)

پس وقتیکه رسیدند مدت (عدت) ایشان را پس نگاه دارید ایشان را به روش نیک یا جدا شوید از ایشان به روش نیک و گواه گیرید دو کس صاحب عدالت از شما و ادا کنید گواهی را برای خدا. این پند داده می شود به آن کسی که است ایمان دارد به خدا و روز آخر. و کسی که می پرهیزد (خشم) خدا را، می سازد برای او راه بیرون شدنی. (2)

وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ إِنَّ اللَّهَ بَلِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا (3)

و می دهد روزی او را از جایی که نمی کند گمان. و کسی که می کند اعتماد به خدا پس خدا است کافی او را. هر آئینه خدا است رسنده به فرمان خود. به یقین ساخته است خدا برای هر چیزی اندازه ئی. (3)

وَالْأَيُّ يَبْسُ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنْ ارْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَالْأَيُّ لَمْ يَحِضْنَ وَأُولَاتُ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا (4)

و آنانکه نا امید شدند از عادت ماهانه از زنان شما اگر به شبهه افتادید پس عدت ایشان سه ماه است و آنانکه ندارند عادت ماهانه. و صاحبان حمل مدت ایشان است آنکه بنهند حمل

ایشان را. و کسی که می پرهیزد (خشم) خدا را، می سازد خدا برای او از کار او آسانی.
(4)

ذَلِكَ أَمْرُ اللَّهِ أَنْزَلَهُ- إِلَيْكُمْ- وَ مَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَكْفُرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ- وَ يُعْظِمَ لَهُ- أَجْرًا **(5)**

این است فرمان خدا، فرو فرستاد آن را به سوی شما. و کسی که می پرهیزد (خشم) خدا را، می کند دُور خدا از او بدی های او را و می کند بزرگ برای او پاداشی را. **(5)**

أَسْكُتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِنْ وَجْدِكُمْ وَ لَا تُضَارُّوهُنَّ لِتُضَيِّقُوا عَلَيْهِنَّ- وَ إِنْ كُنَّ أُولَاتٍ حَمْلٍ فَأَنْفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّىٰ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ- فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ مِنْ مِثْلِ- وَ أَنْتُمْ وَ بَيْنَكُمْ بِمَعْرُوفٍ- وَ إِنْ تَعَاَسَرْتُمْ فَسَتَّرْضِعْ لَهُ- أُخْرَىٰ **(6)**

سکونت دهید ایشان را از جایی که سکونت کردید شما از توانائی شما و نرسانید ضرر ایشان را تا تنگ سازید بر ایشان. و اگر باشند صاحبان حمل پس خرچ کنید بر ایشان تا اینکه بنهند حمل ایشان را. پس اگر شیر دادند (فرزندان شما را) برای شما پس بدهید ایشان را مزد ایشان را؛ و مشوره نمائید میان خود به رویه نیک؛ و اگر با یکدیگر سختی کردید (موافقه نکردید) پس شیر خواهد داد برای او زن دیگری. **(6)**

لِيُنْفِقَ ذُو سَعَةٍ مِّنْ سَعَتِهِ- وَ مَنْ قُدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ فَلْيُنْفِقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ- لَا يَكْفِ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَا آتَاهَا- سَيَجْعَلُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا **(7)**

باید خرچ کند صاحب دارائی از دارائی خود. و آنکه تنگ کرده شده برای او روزی او پس باید خرچ کند از آنچه داده است او را خدا. نمی کند مکلف خدا نفسی را مگر آنچه داده است او را. خواهد ساخت خدا بعد سختی، آسانی. **(7)**

وَ كَأَيُّنَ مِّنْ قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَ رُسُلِهِ- فَحَاسِبْنَاهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَ عَذَبْنَاهَا عَذَابًا نُّكْرًا **(8)**

و چقدر از (مردمان) شهر ها سرکشی کردند از فرمان پروردگار ایشان و پیغمبران او پس حساب کردیم ما آنها را حسابی سختی و عذاب کردیم ما آنها را عذابی ناگواری. **(8)**

فَدَأَفَتْ وَ بَالَ أَمْرَهَا وَ كَانَ عَاقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا **(9)**

پس چشید نتیجه بد کار خود را و شد سرانجام کار او زیانمندی. **(9)**

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا- فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ الَّذِينَ ءَامَنُوا- قَدْ أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا **(10)**

آماده کرده است خدا برای ایشان عذابی سختی؛ پس بپرهیزد (خشم) خدا را ای صاحبان

خرد آنان که ایمان آورده اید. به یقین فرو فرستاد خدا به سوی شما یاد آوری ئی. (10)

رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ مُبَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۗ قَدْ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا (11)

پیغمبری که می خواند بر شما آیت های خدا را روشن و واضح شده تا بیرون آورد آنان را که ایمان آوردند و کردند کار های شائسته از تاریکی ها به سوی روشنی. و کسی که ایمان می آورد به خدا و می کند کار شائسته در می آورد او را (خدا) در بوستان هائی که می رود از زیر آنها جوی ها جاویدان در آنها همیشه؛ به یقین نیک ساخته است خدا برای او روزی را. (11)

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوهُ ۗ أَنْ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا (12)

خدا (است) آنکه آفرید هفت آسمان و از زمین مانند آنها را، فرو می فرستد فرمان میان ایشان تا بدانید آنکه خدا است بر همه چیز توانا و آنکه خدا به یقین در بر گرفته است همه چیز را به دانشی. (12)